

Visn. Lviv. Univ., Ser. Zhurn. 2026: 58; 77–85 • DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2026.58.13912>

УДК 316.653:32:316.77

ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ПОЛІТИЧНИХ НАРАТИВІВ У ПРОЦЕСАХ КОНСТРУЮВАННЯ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ

Юлія Овчар

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львів, Україна*

e-mail: yuliia.ovchar@gmail.com

<https://orcid.org/0009-0003-9412-699X>

Проаналізовано функціональний потенціал політичних наративів у процесах конструювання громадської думки в умовах сучасного інформаційного суспільства. Обґрунтовано роль політичних наративів як потужного інструменту впливу на аудиторне сприйняття, емоційні оцінки та суспільні уявлення. Особливу увагу зосереджено на взаємодії політичних наративів, громадської думки та медіакомунікацій у сучасному інформаційному просторі.

Ключові слова: політичний наратив, громадська думка, інформаційне суспільство, політична комунікація, аудиторне сприйняття.

Постановка проблеми. Сучасний інформаційний простір, насичений безпрецедентною кількістю даних та інтенсивністю комунікаційних потоків, перетворив політику насамперед на битву за сенси та сприйняття, що характеризується інтенсивними комунікаційними потоками, фрагментованістю медіаспоживання та зростанням ролі символічних форм впливу на суспільну свідомість. В умовах домінування медіа та цифрових платформ, де увага аудиторії є найціннішим ресурсом, традиційні форми політичної комунікації втрачають свою ефективність. Натомість, потужним інструментом впливу на громадську думку стає політичний наратив, як послідовність пов'язаних подій, фактів чи вражень, що передає певне ідеологічно марковане послання через людей, їхні дії, та контекст, у якому вони існують. У умовах інформаційного суспільства політична комунікація дедалі частіше реалізується не через раціонально-аргументативні моделі, а через наративні структури, які здатні інтегрувати події, факти й емоційні смисли в цілісні історії, зрозумілі й прийнятні для широких аудиторій. Саме політичний наратив у цьому контексті постає як один із ключових інструментів формування та конструювання громадської думки.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю осмислення функціонального потенціалу політичних наративів, як специфічних комунікативних конструкцій, що діють на перетині політики, медіа та суспільної свідомості. Недостатньо науково дослідженим та представленим залишається саме функціональний аспект

політичного нарративу, як технології, що цілеспрямовано конструює громадську думку, враховуючи політичні нарративи, які не лише відображають політичну реальність, а й активно беруть участь у її інтерпретації, легітимації та символічному упорядкуванні, впливаючи на процеси сприйняття, оцінювання й ухвалення рішень аудиторіями. У динамічному інформаційному суспільстві, де «стрімкість поширення інформації поєднується з її фрагментарністю та емоційним забарвленням»¹ здатність конструювати переконливі та зрозумілі історії прямо визначає їхній успіх у єдності прихильників та нейтралізації опонентів.

Мета статті полягає у теоретико-методологічному обґрунтуванні та розкритті функціонального потенціалу політичних нарративів як ключового інструменту конструювання громадської думки в умовах сучасного інформаційного суспільства. Для досягнення поставленої мети передбачено виконання таких **завдань**: уточнити термінологічне розуміння нарративу та політичного нарративу; ідентифікувати ключові механізми впливу політичних нарративів на формування аудиторного сприйняття та громадської думки; визначити методологічні засади дослідження нарративного впливу; окреслити роль політичного нарративу як елемента публічних комунікацій в інформаційному суспільстві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній науковій традиції поняття нарративу розглядається як послідовність взаємопов'язаних подій, фактів або вражень, об'єднаних спільним смисловим ядром і переданих через комунікативний контекст. Дослідження феномену нарративу має глибоке міждисциплінарне коріння, охоплюючи філософію, лінгвістику, культурологію та політичну комунікацію. Сучасні науковці розглядають нарратив не просто як послідовність подій, а як фундаментальний механізм організації людського досвіду та соціального пізнання. Політичний нарратив як окрема категорія аналізу активно досліджується в працях українських і зарубіжних науковців. Науковиця І. Броварська визначає політичний нарратив як «спосіб формування політичних концептів через символічні історії, які поєднують ідеологічні смисли з конкретними політичними подіями»². Дослідниця Н. Стеблина акцентує на «міждисциплінарному характері досліджень політичного нарративу, що поєднує підходи політичної комунікації, медіалінгвістики та соціології»³.

Проблематика громадської думки у взаємодії з політичною комунікацією розкривається у працях Л. Бобрової⁴, О. Третьяк та В. Торяник, які розглядають громадську думку як «динамічний соціально-психологічний феномен, що формується в публічній сфері політики»⁵. В умовах інформаційного суспільства, за спостережен-

¹ Яцимірська, М. (2022), «Сучасний медіатекст: політичні нарративи, смисли і сенси, емоційні маркери», *Вісник Львівського університету. Серія: Журналістика*, (51), с. 216–224.

² Броварська, І. А. (2024), «Політичний нарратив як спосіб формування політичних концептів», *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*, (211), с. 20–27.

³ Steblyna, N.O. (2019), «Narrative in the field of political communications: The approaches of most cited papers on Web of Science», *Політичне життя*, (3), pp. 95–100.

⁴ Боброва, Л. (2023), «Концептуалізація поняття суб'єкта громадської думки у соціально-психологічній науці», *Вісник післядипломної освіти. Серія «Соціальні та поведінкові науки»*, 23(52), с. 10–24.

⁵ Третьяк, О. А. & Торяник, В. М. (2023), «Громадська думка та публічна сфера політики: можливості взаємовпливу в умовах демократизації», *Вісник Донецького національного університету імені Василя Стуса. Серія: Політичні науки*, с. 27–32.

нями А. Шаповалової та О. Коваль «громадська думка дедалі більше залежить від медіатизованих форм дискурсу, серед яких наративи посідають провідне місце»⁶. Важливим є також аналіз впливу медіа на висвітлення політичних подій, зокрема, у контексті Революції Гідності, де наративи відіграли критичну роль у формуванні суспільної свідомості⁷.

Виклад основного матеріалу дослідження. Наратив у політичній комунікації постає як форма смислової організації політичного буття. Його сутність полягає в здатності поєднувати розрізнені факти й події в логічно та емоційно цілісну історію, яка надає політичним процесам зрозумілу для аудиторії інтерпретацію. Політичний наратив завжди функціонує в конкретному соціальному та культурному контексті, що зумовлює його семантику, тональність і переконливість.

Функціональний потенціал політичних наративів у процесах конструювання громадської думки є багатограним і реалізується через низку стратегічних комунікаційних механізмів, які набули особливої ваги в умовах сучасного інформаційного суспільства. Політичний наратив – це потужний інструмент, що слугує для перетворення складної, хаотичної політичної дійсності на спрощену зрозумілу історію, з якою аудиторія може легко ідентифікуватися.

Термінологічно політичний наратив доцільно визначити як структуровану комунікативну модель політичної реальності, що через послідовність подій, образів і смислів формує інтерпретаційні рамки сприйняття політики та спрямовує громадську думку (*тлумачення Ю. Овчар*). Такий наратив не лише інформує, а й оцінює, інтерпретує та емоційно маркує політичні явища.

Функціональний потенціал політичних наративів проявляється, насамперед, у здатності впливати на громадську думку як співіснуючий компонент інформаційного суспільства. Громадська думка формується в умовах постійної взаємодії індивідуального та колективного сприйняття, де медіа виступають ключовими посередниками. Як зазначає дослідниця Л. Боброва «суб'єкт громадської думки не є пасивним реципієнтом інформації, однак саме наративні структури значною мірою задають рамки інтерпретації»⁸.

Інформаційне суспільство, що характеризується домінуванням цифрових медіа та соціальних мереж, виступає середовищем, де політичні наративи функціонують найбільш ефективно. Наративи, громадська думка та інформаційне суспільство утворюють триаду співіснуючих і взаємозалежних компонентів. Інформаційне суспільство надає інфраструктуру (платформи, швидкість, доступність), наративи – зміст (сенси, емоції, ідеологію), а громадська думка – реакцію (підтримку, протест, легітимацію).

Наративи є тим єднаючим компонентом, який об'єднує розрізнені факти та створює цілісну картину світу. Ця цілісність критично важлива для формування громадської думки, оскільки вона забезпечує обробку інформації через так звану «про-

⁶ Шаповалова, А. & Коваль, О. (2025), «Соціологія публічних комунікацій: політичний дискурс і громадська думка в інформаційному суспільстві», *Вісник Прикарпатського університету. Серія: Політологія*, (21), с. 330–336.

⁷ Мітчук, О., Крупський, І. & Прокопеч, В. (2025), «Інформаційно-комунікаційні особливості висвітлення подій Революції Гідності (2013–2014 рр.)», *Образ*, 1 (47), с. 99–107.

⁸ Боброва, Л. (2023), «Концептуалізація поняття суб'єкта громадської думки у соціально-психологічній науці», *Вісник післядипломної освіти. Серія «Соціальні та поведінкові науки»*, 23 (52), с. 10–24.

цесуальну плинність» (processing fluency), за словами дослідників «чим легше зрозуміти історію, тим вона переконливіша»⁹. В умовах інформаційного перевантаження (інфомедії) політичні наративи дозволяють спростити складні політичні проблеми до бінарних опозицій («ми» проти «вони», «добро» проти «зло»), що пришвидшує прийняття позиції аудиторією. Наратив, таким чином, виступає посередником між політичною елітою та масовою свідомістю.

В умовах сучасного інформаційного простору політичні наративи адаптуються до аудиторних характеристик, зокрема до рівня медіаграмотності, емоційної чутливості та соціального досвіду реципієнтів. Це забезпечує їхню ефективність як інструментів впливу. Дослідження О. Bullock, Н. Shulman та R. Huskey доводять, що «нاراتиви є переконливими саме завдяки когнітивній легкості сприйняття, що підсилює їхній вплив на ставлення та оцінки аудиторії»¹⁰.

Політичні наративи особливо активно функціонують у періоди соціальних трансформацій і криз, коли суспільство потребує смислового пояснення подій. Прикладом цього є інформаційно-комунікаційні процеси, пов'язані з Революцією Гідності, де наративи відігравали ключову роль у формуванні громадської позиції та мобілізації суспільства¹¹.

У контексті дослідження функціональності політичних наратив має специфічні характеристики, які відрізняють його від звичайного дискурсу:

1) Ідеологічна цілеспрямованість пояснюється тим, що він (політичний наратив) завжди слугує певній політичній меті, чи то підтримка уряду, об'єднання електорату, чи делегітимація опонента;

2) Структурна визначеність супроводжується залученням чітко визначених акторів (герої), конфлікт, кульмінацію та розв'язку (або його обіцянку);

3) Емоційний резонанс характеризується «використанням емоційних маркерів»¹² для створення глибокого зв'язку з аудиторією (страх, надія, обурення).

Функціональний потенціал політичного наративу полягає у його здатності виконувати конструктивну функцію створюючи реальність. Оскільки, за словами дослідниці Броварської «нاراتиви конструюють політичні концепти»¹³, тобто визначають, що є «проблемою», а що «успіхом». Наприклад, той самий економічний факт може бути оформлений у наратив «прориву та відновлення» або у наратив «занепаду та кризи» залежно від виголошення політичним діячем.

Розповіді про «національне відродження», «захист традиційних цінностей» чи «боротьбу з зовнішнім ворогом» створюють моральне право для політичних лідерів на здійснення влади та прийняття непопулярних рішень. Переконливі історії

⁹ Bullock, O.M., Shulman, H.C. & Huskey, R. (2021), "Narratives are persuasive because they are easier to understand: examining processing fluency as a mechanism of narrative persuasion", *Frontiers in Communication*, 6.

¹⁰ Там само.

¹¹ Мітчук, О., Крупський, І. & Прокопеч, В. (2025), "Інформаційно-комунікаційні особливості висвітлення подій Революції Гідності (2013–2014 рр.)", *Образ*, 1(47), с. 99–107.

¹² Яцимірська, М. (2022), "Сучасний медіатекст: політичні наративи, смисли і сенси, емоційні маркери", *Вісник Львівського університету. Серія: Журналістика*, (51), с. 216–224.

¹³ Броварська, І. А. (2024), "Політичний наратив як спосіб формування політичних концептів", *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*, (211), с. 20–27.

перетворюють пасивних спостерігачів на активних учасників політичного процесу (електорат, протестувальників, волонтерів).

На основі представленого бачимо, що політичний наратив є потужним інструментом для формування громадської думки, оскільки він діє не лише на раціональному, а й на емоційному та ціннісному рівнях, що є основою його функціонального потенціалу.

Ефективність політичного наративу нерозривно пов'язана з його здатністю адаптуватися до аудиторних характеристик. У сучасному політичному бутті аудиторія є високосегментованою, її сприйняття контексту визначається особистим досвідом, ідеологічними переконаннями та джерелами інформації.

Наративи створюються та поширюються з урахуванням специфіки цільових груп утворюючи сегментацію та резонанс. Наприклад, наратив, орієнтований на молоде, урбанізоване населення, використовуватиме теми інновацій та глобалізації, тоді як наратив для консервативної частини населення апелюватиме до традицій та стабільності. Чим сильніше наратив резонує з існуючими переконаннями аудиторії, тим вищий його функціональний потенціал.

Однією з головних ситуацій щодо впливу на аудиторію є механізм ідентифікації. Коли індивід впізнає себе у «герої» або поділяє цінності, що відстоює наратив, він стає менш критичним до його змісту. «Емоційне залучення, посилене швидкими, візуально насиченими комунікаціями»¹⁴, замінює раціональний аналіз. Це особливо помітно в соціальних медіа, де короткі, емоційно заряджені історії можуть миттєво формувати колективні настрої та реакції.

Сприйняття політичного наративу завжди відбувається у певному політичному та соціальному контексті. Наприклад, в умовах зовнішньої агресії «ефективними» є наративи про єдність, героїзм та екзистенційну боротьбу»¹⁵. Натомість, в умовах економічної кризи акцент зміщується на наративи про відповідальність, реформи та обіцянки добробуту. Наратив успішно конструює громадську думку лише тоді, коли він відповідає суспільному запиту чи існуючому травматичному досвіду, пропонуючи переконливе пояснення та шлях до «кращого майбутнього».

Сучасний інформаційний простір надає політичним наративам безпрецедентну швидкість поширення та інструментарій для мікротаргетингу. Це перетворило політичний наратив на головну зброю в боротьбі за громадську думку.

В основі конструювання громадської думки лежить прагнення до наративного домінування, тобто створення такого набору історій, який витіснить або підпорядкує собі альтернативні погляди. Це реалізується шляхом постійного повторення ключових повідомлень через різні канали (медіа, лідери думок, соціальні мережі), що створює ефект «інформаційного вакууму», в якому інша версія подій здається неправдоподібною або маргіальною.

¹⁴ Mitchuk, O., Velychko, Z., Novohatko, L., Shayda, N. & Marunchak, V. (2025), "Innovative journalism and to be able to in convergence context: new influence formats in context modern media", *Universidad y Sociedad*, 17 (5), e5370–e5370.

¹⁵ Artyukh, V., Sadivnychy, V., Mitchuk, O., Yatsenko, H., Sypchenko, I. & Zykun, N. (2025), "Existential Discourse and Communicative Strategy of Philosophical Journalism of Ukrainian Emigration after World War II", *Journal of Cultural Analysis and Social Change*, 10 (2), pp. 4797–4804.

Політичний наратив слугує для формування не лише емоційного ставлення, але й самого «ядра» громадської думки – її ціннісно-нормативної основи. Наприклад, наративи про корупцію формують в аудиторії переконання щодо необхідності радикальних антикорупційних реформ. Наративи про успішну зовнішню політику створюють консенсус щодо її незмінності. Це ядро громадської думки стає стійким до спростувань і визначає подальшу політичну поведінку громадян.

У ситуаціях криз чи виборів функціональний потенціал наративів розкривається максимально. Наратив тут виконує функцію «рамкування» (framing), визначаючи, як саме суспільство має сприймати поточний контекст. Наприклад, політичний скандал може бути рамкований як «атака ворожих сил» або як «закономірний прояв системної хвороби». Від обраного рамкування залежить подальша динаміка громадської думки та політичні наслідки. У цьому сенсі політичний наратив є не стільки відображенням, скільки активним творцем політичної реальності, що впливає на політичне буття країни. Політичний наратив виступає потужним інструментом конструювання громадської думки, оскільки поєднує когнітивний, емоційний і ціннісний рівні впливу, формуючи цілісне бачення політичної реальності.

Результати і перспективи подальших досліджень. Результати дослідження засвідчують, що функціональний потенціал політичних наративів полягає в їхній здатності системно впливати на процеси формування громадської думки через смислову інтеграцію політичного досвіду аудиторій. Перспективними напрямками подальших досліджень є емпіричний аналіз наративних стратегій у цифрових медіа та вивчення взаємодії політичних наративів із різними типами аудиторій. У сучасному медіасередовищі політичний наратив діє як інтегратор, що поєднує інфраструктуру інформаційного суспільства зі змістом публічної сфери.

Політичний наратив у сучасному інформаційному суспільстві постає як ключовий функціональний інструмент конструювання громадської думки. Його ефективність зумовлена здатністю поєднувати події, факти та емоційні смисли в цілісні комунікативні моделі, які формують аудиторне сприйняття політичної реальності. Усвідомлення функціонального потенціалу політичних наративів є необхідною передумовою для розуміння механізмів впливу політичної комунікації на суспільну свідомість у сучасному інформаційному просторі.

Висновки. В умовах сучасного інформаційного суспільства політичний наратив набув статусу стратегічного ресурсу, який має потужний функціональний потенціал у процесах конструювання громадської думки. Наратив – це цілеспрямована, ідеологічно навантажена історія, що пояснює політичну дійсність через послідовність подій, і визначає, як саме суспільство має сприймати той чи інший політичний контекст.

Громадська думка та інформаційне суспільство є співіснуючими компонентами, де останнє надає технологічні можливості для швидкого та масованого поширення наративів, а перша є об'єктом і результатом цього впливу. Успішний політичний наратив завжди враховує аудиторні характеристики, апелюючи до базових цінностей та емоцій, що дозволяє йому обходити критичний фільтр свідомості.

Політичний наратив є слугуючим потужним інструментом для формування громадської думки і є саме тим функціональним потенціалом, який конструє громадську думку, перетворюючи політичний дискурс на ефективний інструмент управління суспільною свідомістю.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Боброва, Л. (2023), “Концептуалізація поняття суб’єкта громадської думки у соціально-психологічній науці”, *Вісник післядипломної освіти. Серія «Соціальні та поведінкові науки»*, 23 (52), с. 10–24.
2. Броварська, І. А. (2024), “Політичний наратив як спосіб формування політичних концептів”, *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*, (211), с. 20–27.
3. Мацьопа, Х. (2023), “Інформаційні технології як засіб формування громадської думки (на прикладі США)”, *Науково-теоретичний альманах «Грані»*, 26 (4), с. 30–35.
4. Мітчук, О., Крупський, І. та Прокопець, В. (2025), “Інформаційно-комунікаційні особливості висвітлення подій Революції Гідності (2013–2014 рр.)”, *Образ*, 1 (47), с. 99–107.
5. Третяк, О. А. та Торяник, В. М. (2023), “Громадська думка та публічна сфера політики: можливості взаємовпливу в умовах демократизації”, *Вісник Донецького національного університету імені Василя Стуса. Серія: Політичні науки*, с. 27–32.
6. Шаповалова, А. та Коваль, О. (2025), “Соціологія публічних комунікацій: політичний дискурс і громадська думка в інформаційному суспільстві”, *Вісник Прикарпатського університету. Серія: Політологія*, (21), с. 330–336.
7. Яцимірська, М. Г. (2022), “Сучасний медіатекст: політичні наративи, смисли і сенси, емоційні маркери”, *Вісник Львівського університету. Серія: Журналістика*, (51), с. 216–224.
8. Artyukh, V., Sadivnychyi, V., Mitchuk, O., Yatsenko, H., Sypchenko, I., and Zykun, N. (2025), “Existential Discourse and Communicative Strategy of Philosophical Journalism of Ukrainian Emigration after World War II”, *Journal of Cultural Analysis and Social Change*, 10(2), pp. 4797–4804.
9. Bullock, O. M., Shulman, H. C., and Huskey, R. (2021), “Narratives are persuasive because they are easier to understand: examining processing fluency as a mechanism of narrative persuasion”, *Frontiers in Communication*, 6.
10. Chaban, N. and Zhabotynska, S. (2019), “Political images and perceptions at the interdisciplinary crossroads. Introduction to the Special Issue ‘Ukraine–EU Relations: Verbal Narratives, Images, and Perceptions’”, *Cognition, Communication, Discourse*, (17), pp. 13–23.
11. Mitchuk, O., Velychko, Z., Novohatko, L., Shayda, N., and Marunchak, V. (2025), “Innovative journalism and to be able to in convergence context: new influence formats in context modern media”, *Universidad y Sociedad*, 17(5), e5370–e5370.
12. Steblyna, N. O. (2019), “Narrative in the field of political communications: The approaches of most cited papers on Web of Science”, *Політичне життя*, (3), pp. 95–100.

REFERENCES

1. Bobrova, L. (2023), “Conceptualization of the Concept of the Subject of Public Opinion in Socio-Psychological Science”, *Bulletin of Postgraduate Education. Series ‘Social and Behavioral Sciences’*, 23 (52), pp. 10–24.
2. Brovarynska, I. A. (2024), “Political Narrative as a Means of Forming Political Concepts”, *Academic Notes. Series: Philological Sciences*, (211), pp. 20–27.

3. Matsiopa, Kh. (2023), “Information Technologies as a Means of Forming Public Opinion (Case of the USA)”, *Scientific-Theoretical Almanac ‘Grani’*, 26 (4), pp. 30–35.
4. Mitchuk, O., Krupskiy, I. & Prokopets, V. (2025), “Information and Communication Features of Coverage of the Events of the Revolution of Dignity (2013–2014)”, *Obraz*, 1 (47), pp. 99–107.
5. Tretiak, O.A. & Torianyk, V.M. (2023), “Public Opinion and the Public Sphere of Politics: Possibilities of Mutual Influence under Democratization”, *Bulletin of Vasyl Stus Donetsk National University. Series: Political Sciences*, pp. 27–32.
6. Shapovalova, A., & Koval, O. (2025), “Sociology of Public Communications: Political Discourse and Public Opinion in the Information Society”, *Bulletin of the Precarpathian University. Series: Political Science*, (21), pp. 330–336.
7. Yatsymirskaya, M. (2022), “Modern Media Text: Political Narratives, Meanings and Senses, Emotional Markers”, *Bulletin of Lviv University. Series: Journalism*, (51), pp. 216–224.
8. Artyukh, V., Sadivnychyi, V., Mitchuk, O., Yatsenko, H., Sypchenko, I. & Zykun, N. (2025), “Existential Discourse and Communicative Strategy of Philosophical Journalism of Ukrainian Emigration after World War II”, *Journal of Cultural Analysis and Social Change*, 10 (2), pp. 4797–4804.
9. Bullock, O. M., Shulman, H. C. & Huskey, R. (2021), “Narratives are persuasive because they are easier to understand: examining processing fluency as a mechanism of narrative persuasion”, *Frontiers in Communication*, 6.
10. Chaban, N. & Zhabotynska, S. (2019) “Political Images and Perceptions at the Interdisciplinary Crossroads. Introduction to the Special Issue ‘Ukraine–EU Relations: Verbal Narratives, Images, and Perceptions’”, *Cognition, Communication, Discourse*, (17), pp. 13–23.
11. Mitchuk, O., Velychko, Z., Novohatko, L., Shayda, N. & Marunchak, V. (2025), “Innovative Journalism and To Be Able to in Convergence Context: New Influence Formats in Modern Media”, *Universidad y Sociedad*, 17 (5), e5370–e5370.
12. Steblyna, N. O. (2019), “Narrative in the Field of Political Communications: The Approaches of Most Cited Papers on Web of Science”, *Political Life*, (3), pp. 95–100.

THE FUNCTIONAL POTENTIAL OF POLITICAL NARRATIVES IN THE PROCESSES OF CONSTRUCTING PUBLIC OPINION

Yulia Ovchar

*Ivan Franko National University of Lviv
General Chuprynka Str., 49, Lviv, Ukraine, 79044
e-mail: yuliia.ovchar@gmail.com
<https://orcid.org/0009-0003-9412-699X>*

The article provides a comprehensive analysis of the functional potential of political narratives in the processes of constructing public opinion in the modern information society. The relevance of the study is determined by the growing role of narrative forms in political communication, which increasingly determine the ways of interpreting political events and decisions in the media space. Political narrative is considered as a sequence of interrelated events, facts and meanings, which, immersed in a specific socio-cultural and informational context, transmit a certain political message and form a stable interpretative framework for the perception of reality.

The purpose of the article is to theoretically and methodologically substantiate and reveal the functional potential of political narratives as a key tool for constructing public opinion in the conditions of a modern information society. To achieve this goal, the following tasks are envisaged: to clarify the terminological understanding of narrative and political narrative; to identify key mechanisms of the influence of political narratives on the formation of audience perception and public opinion; to determine the methodological principles of the study of narrative influence; to outline the role of political narrative as an element of public communications in the information society.

Due to their narrative nature, political messages acquire the ability to influence not only the level of awareness, but also the evaluative judgments, emotional reactions and behavioral attitudes of recipients. Particular attention is paid to the functional interaction of political narratives and public opinion as coexisting components of the information society, where the media act as a key environment for their circulation and consolidation.

Keywords: political narrative, public opinion, information society, political communication, audience perception.

Отримано редакцією видання / Received: 18.12.2025

Прорецензовано / Revised: 21.12.2025

Схвалено до друку / Accepted: 22.12.2025

Опубліковано на сайті видання / Published on the publication's website: 27.01.2026